

KUNST VAN HET GELOVEN

detail werk Mathieu Klomp

CURATOREN

WOUTER PRINS
MARIJKE CIERAAD
WILLEM DEN HARTIGH

KUNSTENAARS

RINKE NIJBURG
WOUT HERFKENS
PASCALLE MANSVELDERS
MAYKE VERHOEVEN
BIRGITTA DE VOS
DINI THOMSEN
MATHIEU KLOMP
MARTJE VERHOEVEN

TWEEJAARLIJKSE MANIFESTATIE VAN KUNST IN KERKEN EN KAPELLEN

KUNST VAN HET GELOVEN - 2016

HET EERSTE LUSTRUM!

Voor de vijfde keer openen enkele kapellen in de gemeente Boxmeer hun deuren voor kunst en publiek. Op 26 augustus gaat deze tweejaarlijkse manifestatie 'Kunst van het Geloven' van start. Het betreft een samenwerking tussen de Kapellencommissie, de Stichting Mariakapel en stichting Het Kloosterhuis.

De commissie bestaat uit Toos Ermers, Dymph en Jos Gerritsen, Jitske van Groenland, Leo Kranendonk, Toon Pijpers en Willem den Hartigh.

Het doel is de schoonheid van deze monumenten onder de aandacht te brengen. Dit gebeurt door kunstenaars uit te dagen om op basis van dit thema ruimte en kunst samen te laten gaan.

We zijn zeer verheugd over de inbreng van de curatoren van twee musea uit onze omgeving: Marijke Cieraad van het Odapark en Wouter Prins van het Religieus Museum. Ook de inbreng van twee kunstenaars over de grens, Dini Thomsen en Martje Verhoeven, waarderen wij zeer.

Voor het eerst hebben we dit keer ook een buitenlocatie met dank aan de familie Siebers. Zij stelt hun biologische tuin beschikbaar, direct achter de Joodse begraafplaats in Vierlingsbeek.

De route telt zes te bezoeken locaties: de Mariakapel in Holthees, de biologische tuin in Vierlingsbeek, de Anthonius- en Nicolaaskapel in Groeningen, Het Kloosterhuis en de Sint Janstoren in Sambeek en de Nepomukkapel in Boxmeer. Kortom reden genoeg om deze bijzondere manifestatie te bezoeken. Voor de vroege vogels onder ons attenderen wij u op het Och-tendglorenconcert in de kapel van het Kloosterhuis op 11 september om 6 uur. Het trio Alt laat ons ontwaken.

Verderop in deze krant vindt u een beschrijving van de locaties en informatie over de exposerende kunstenaars.

Willem den Hartigh

geloven
verankerd in de cultuur
een gevoel
passie
overtuiging
roeping
en verbintenis
kunst is niet heel anders
het raakt
is expressief
belichaamt een boodschap
inspireert
en daagt uit

Officiële opening

Tuin Het Kloosterhuis Sambeek
26 augustus 2016,
19:30 uur

Openingstijden expositie

Van 11:00 tot 17:00 uur op:
27 & 28 augustus
3 & 4 september
10 & 11 september

Locaties

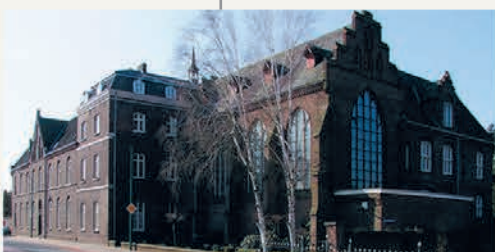
NEPOMUKKAPEL
Veerstraat 51, Boxmeer

SINT JANSTOREN
Grotestraat 63, Sambeek

HET KLOOSTERHUIS
Grotestraat 71, Sambeek
www.hetkloosterhuis.nl

ANTHONIUS- EN NICOLAASKAPEL
Groeningestraat 19, Groeningen

TUIN FAM. SIEBERS
Spoorstraat 14, Vierlingsbeek

MARIAKAPEL
Kapelstraat 1, Holthees
www.mariakapel.nl

ZWIJGEN ALS HET GRAF

Johannes Nepomuk de heilige met de grote mond

De Rooms-Katholieke Kerk kent een enorme stoet heiligen waarvan een indrukwekkend deel nog tot op de dag van vandaag vereerd wordt. Een van de dingen die wij allemaal, rooms of niet, in gewone mensen bewonderen is het vermogen om te horen en te zien en weten te zwijgen als dat moet. Zwijgen is licht als goud, loslippigheid is zwaar als lood.

Zo'n zeldzame mens die zijn mond kon houden was de uit Bohemen in Tsjechië afkomstige Johannes Nepomuk (1350-1393) die priester was en vanwege zijn bescheidenheid en oprechtheid mateloos populair werd bij de gewone mensen. Toen de koning van Bohemen wilde delen in de roem van de heilige door hem in dienst te nemen, weigerde de priester in te gaan op de avances van de koning. In de nacht van 20 maart 1393 liet de koning Johannes arresteren en op middeleeuwse wijze en dus gruwelijk martelen en verminken. Johannes zweeg als het graf. Hij werd vastgebonden, in de Moldau gegooid en verdronk.

De tentoonstelling ZWIJGEN ALS HET GRAF in de Nepomukkapel in Boxmeer is gemaakt uit bewondering voor alle gewone mensen die zelf de marteldood stierven, maar anderen het leven redden door te zwijgen als het graf.

Rinke Nijburg en Wout Herfkens

Pascalie Mansvelders
& Marijke Cieraad

WONDERING

Van maagdelijk witte plastic flesjes in de vorm van Maria groeit een toren richting hemel. Erin bevinden zich briefjes die mensen schreven aan Maria: boodschappen, vragen, geheimen, verzoeken om wonderen.....

Er is nog plek in de toren...
Koop een flesje voor 5 euro, schrijf een briefje, draai het kroondopje open en doe het briefje in de fles en draai de dop er weer stevig op. Plaats het flesje met je briefje op een plekje in de toren. Vergelijk het met het opsteken van een kaarsje bij Maria.
WONDERING is een reizend participerend project ontstaan in de periode van de tentoonstelling Maria als Wonder Woman in 2014 en vervolgens te zien bij het euregioproject Himmelwärts in het kloosterdorp Steyl en bij de tentoonstelling Van Maria tot Madonna in de kloostertuin te Witten.

Tot slot is WONDERING nu te zien bij de manifestatie Kunst van het Geloven in de Mariakapel te Holthees. In het voorjaar van 2017 zal de toren met alle briefjes aan Maria een permanente plek krijgen in het Beeldenbos van Odapark, waar je er langs kunt lopen en daardoor aan je eigen wens, vraag, gedachte richting Maria herinnerd wordt.

WONDERING is een project van Nature de naam waaronder Odapark-curatoren beeldelementen in en rondom Odapark plaatsen die iets zeggen over de aard en inhoud van de kunst in Odapark.

In de vorige edities van de manifestatie exposeerden:

- 2008 Yvonne Struys
- 2010 Marjoke Staal,
dr. Mehmet Refit Kileci,
Ilse Vermeulen,
Kristianne Tummers,
Chrisje van der Heyden-Ronde
- 2012 Sjer Jacobs
- 2014 Alet Pilon,
Paul van Dongen,
Benyamin Reich,
Koen Hauser,
Freudenthal/Verhagen,
Heringa/Van Kalsbeek.
Curator: Maarten Spruyt

BEELDTAAL

‘En zo kan het gebeuren dat een mens zijn leven lang een babyhemdje bewaart, omdat het herinnert aan een baby die er niet meer is. Alleen het hemdje is er nog. Het ding is net zo goed een souvenir als een relik.’

- Kristien Hemmerechts

Alles heeft zijn verhaal. Soms moet je het horen, soms moet je het zien. Soms bedenk je zelf iets. ‘Ik hou van het herwaarderen van spullen met een verhaal’, zei Maarten Spruyt, curator van Kunst van het Geloven 2014. Het zouden ook woorden van Mayke Verhoeven kunnen zijn. Zij laat verhalen zien.

Achteloze voorwerpen krijgen bij haar een betekenis. Vaak hadden ze die al, zoals die schoentjes die haar moeder in de kast had staan. Mayke kende dat verhaal pas toen haar moeder vertelde dat het háár eerste schoentjes waren. Wanneer je dat weet, kijk je anders naar die schoentjes. Dat geldt ook voor andere voorwerpen die zij vindt. Wat zegt zo’n voorwerp haar. Haar verbeelding is dan weer de basis voor haar beeld. Ze plaatst naast het gevondene een figuur die daar bij past. Zo versterken beide figuren elkaar. En zo ontstaat een nieuw verhaal.

Bij de toeschouwer die haar encenering binnentreedt komen wellicht weer andere gedachten op. Die hoeven niet parallel te lopen met de gedachten die de kunstenaar bij het maken van het beeld in het hoofd had. Mayke zegt zelf: ik geef de voorzet en hoop dat de bezoekers bij het beeld stil staan en zelf nadenken. Met de keuze van het materiaal kan zij ook nog een diepere betekenis aan dat beeld geven. Zo gebruikt zij suiker om de kwetsbaarheid van de kinderen die zij uitbeeldt te duiden. Zij conserveert weliswaar die suiker en plaatst het beeld onder glas, maar ze weet ook dat daarmee het beeld niet eeuwig blijft.

Mayke is altijd zoekende naar manieren om het persoonlijke universeel te maken. Je zou kunnen zeggen daarin verschilt zij van Mathieu Klomp, met wie zij in de Mariakapel exposeert. Hij wil juist het universele meer persoonlijk maken.

Kunst van het geloven. Kunst en religie? Kunst en het geloof zijn al lang en volgens Mayke nog steeds, met elkaar verbonden. Zij vindt het interessant dat beeld, relikwieën en andere voorwerpen houvast kunnen bieden. Een voorwerp kan symbool staan voor een heel verhaal.

Laat u als bezoeker meeslepen door haar beelden en maak uw eigen verhaal. Beklim de imposante St. Janstoren, een relikwie uit het verleden en nog steeds een van de oudste bouwwerken (1532) in de omgeving. De toren kende ook kwetsbare momenten, rampen en oorlogsgeweld zijn hem niet bespaard. Maar hij is weer in oude luister hersteld en vormt een historisch décor voor de beelden van Mayke.

SEHNSUCHTGETRAGEN ZU WERDEN

Veel kunst gaat over het vergeten van mensen. Dan heeft Dini het niet over haar moeder, die in haar zeer christelijk geboortedorp Katwijk elke dag bezoek krijgt. Wel over mensen, die het in het leven moeilijk hebben. Ze betrok haar atelier in een leegstaand gebouw van een psychiatrische instelling bij Kleve. Ze zag daar de vergeten mens in de psychiatrie. Dat zette haar aan het werk. Opgeleid in schilderen en tekenen richtte zij zich daarna hoe langer hoe meer op het maken van installaties. Installaties met een thema bijv. grote koppen van mensen 2,5 meter bij 2,5 meter. Een soort signaal: zie je me wel? Bij die installaties komt het schilderen haar goed van pas.

Ze heeft geëxposeerd in heel de wereld. Ze reist ook veel, doet overal indrukken en inspiratie op. Ze vertrok met haar man naar Duitsland. Daar heeft zij eerst aan opleidingen gewerkt. Heel verschillend ervoer ze de kunstopleiding in Nederland en Duitsland. In Nederland moest je nog veel meer het vak leren, grondig leren tekenen, strak geleid.

Nu levert zij een bijdrage aan de Kunst van het Geloven op een biologische tuin achter een joodse begraafplaats. Hoe zit dat? Joden leggen hun doden net onder de aarde. Het graf moet onberoerd blijven. Anderen bouwen er

huisjes voor. Weer anderen lopen met hun doden nog een rondje door het dorp. En dan zijn er nog mensen, die geen graf hebben en die geeft ze met haar huisjes nu een plaats. Ze hoopt ook dat de bezoekers bij haar huisjes zich de tijd gunnen om hun gedachten de vrije loop laten, een moment van stilstaan en reflectie.

Opgegroeid in Katwijk een bekrompen wereld van één koekje bij de thee en soms een taartje. Elders is de hele kust een Dubai geworden, maar Katwijk heeft nog die kleine huisjes aan de boulevard: waardevol! Ze kijkt genuanceerder naar het verleden. Omgevingen blijven inspireren. De kunst houdt haar dag en nacht bezig. Ze denkt daarbij niet aan wat anderen van haar werk zullen vinden. Speelt leeftijd nog een rol? ‘Ach, hoe ouder ik word, hoe groter van omvang mijn werken worden.’

Tot slot nog eens Dini aan het woord: ‘Meine Arbeit beschäftigt sich mit Menschen und Tieren in ihrem Urbedürfnis nach Geborgenheit. Die archaische Grundform des erhöhten Hauses steht dabei für Überleben Sicherheit in Gemeinschaft, um damit allen Angriffen zu widerstehen.’

HET GEBREIDE HART

Kunst laat zich lezen. Of beter, de hand van de kunstenaar laat zich lezen en wat zie je dan als je de hand van Birgitta de Vos leest? Dat hangt er maar vanaf wanneer zij jou die hand zou hebben aangereikt. Ze is veelzijdig en autonoom. Er is geen hokje waarin Birgitta te plaatsen is. Eigenzinnig volgt ze haar hart en kiest ze voor fotografie, sculptuur of doek om haar werk vorm te geven.

Een kunstenaar kent vele ontwikkelingen in zijn werk, ook Birgitta. Op haar website zie je al die fases. Ieder heeft wel periodes in zijn leven die hij liever vergeet of waaraan hij liever niet meer herinnerd wil worden. Birgitta toont juist die ontwikkeling en dat vergroot de zeggingskracht van haar huidige werk.

Ze ontwierp prachtige kledingstukken. Ze ontwierp verschillende eigen labels. De mode werd echter commerciëler. De werkomstandigheden in vele ateliers begonnen haar tegen te staan. Ze houdt nog steeds van de schoonheid van prachtige kledij, vooral van het schitterende handwerk, maar ze ziet dan liever de kleurrijke gewaden waarin diverse volken zich trots tonen. Elk kledingstuk staat daar voor een rijke traditie. Ze maakte kennis met de culturen en filosofieën van die volkeren. Ze liet zich daardoor inspireren. Ze merkte aan de andere kant dat kleding altijd over de buitenkant gaat terwijl zij juist de binnenkant zo belangrijk vindt.

Ze heeft de draad van de directheid in het werken met stof weer opgepakt. Nu letterlijk bij het breien of laten breien van rode hartjes. Een mediterende bezigheid waarbij kloosterzusters de hartjes vulden met heilige was uit Rome. Nu vullen Birgitta en anderen de hartjes met ontheiligd textiel, gebruikt textiel, afkomstig uit een Zusters van Liefde klooster, dat in het kussentje een tweede leven krijgt.

Het hart is het symbool dat ons menselijk maakt. Luister naar dat hart. Vergeet de ballast. Dan ontstaat een schoonheid die verrijkt, een schoonheid die blij maakt, die innerlijke rust geeft. Rust in een wereld die onrustig is en die angst wil inboezemen. Angst vreet aan je, mediteer kom tot je zelf en vindt rust. Klinkt dat niet soft? Ze exposeert nu in een kapel. Religie is de kern, altijd vredestichtend. In een kapel, ja in elke gemeenschap moet er voor eenieder plaats zijn, aldus Birgitta. Kunst en religie liggen qua functie niet ver uit elkaar. Kapel en kunst bieden ruimte voor reflectie en kunnen je innerlijke wijsheid geven, waardoor je die onrustige buitenwereld weer beter aankunt. Ik geloof, voegt Birgitta toe, dat ieder mens een unieke waarde heeft. Ontdek en koester die waarde. De kapel is daarvoor bij uitstek geschikt om de draad op te pakken. Op elke hoek van de bank ligt een breiwerkje. Pak de rode draad op en 'pen' je eigen stukje. Ontdek ook de verschillende verscholen harten in de glas-in-loodramen aan het eind van de kapel.

Rode harten, rode draden die het bloed symboliseren, het leven. Kom weer tot je zelf. Birgitta zegt zelf, dat het een individueel innerlijk pad is. (Het beroep van een kunstenaar is sowieso een eenzaam beroep.) Ontdek de schoonheid van de weg naar het hart, zonder franje maar wel met glans.

‘Found where most people forget to look.’

MASTER IN TAAL EN KUNSTEN

‘Een helder verhaal over goed en kwaad vervang ik door een open vraag, onsterfelijke beeltenissen door vergankelijke lichamen.’ Dit schrijft hij op zijn website. Dat maakt nieuwsgierig, wat moet je daarbij bedenken. ‘De spanning zoeken tussen de werkelijkheid van het alledaagse en het fysieke enerzijds en de subjectieve wereld van symbolische betekenis anderzijds.’ Dit dwingt nog meer om zijn beelden te bekijken. Het spelen met taal komt daarin tot uitdrukking, terwijl hij juist beelden maakt die je met beide benen weer op de grond zet. Bijv. de robuuste handwerker is in ongewone kleuren ‘teruggebracht’ tot iemand die zijn dagelijkse, verdiende boterham opeet. Heel gewoon, het had ook de koning kunnen zijn, die ook op tijd een gesmeerde boterham nodig heeft. Het groteske terugbrengen tot de banaliteit van het gewone.

Hoe komt zo’n creatief proces tot stand? Eigenlijk is het een product van soms maanden of jaren denkwerk. Je ziet iets, je denkt, wat kan ik daar mee, hoe kan ik dat vormgeven en dan begin je. Kunstenaar zijn is trouwens ook vakman zijn. Hoe maak je zo’n beeld? Het begint met het opzetten van een frame. Het moet namelijk wel solide zijn, anders stort het in. Daarna kijk je hoe je het frame kunt vullen met de elementen/vormen/gegevens die je in je hoofd hebt. Zijn werk is meer een soort collage van symbolen, gebaren, beeldclichés en tussenruimtes.

Hij gebruikt vaak plastic dat refereert aan marmer, gewaden of kwaststroken, en het is tegelijk een goedkoop alledaags product. Maar door dat plastische materiaal en de solide basis van het frame ontstaat ook weer een spel van lijnen en vormen waardoor het ook op een abstracte compositie lijkt. In een filmpje op Youtube is dat prachtig getoond en verwoord.

Al werkende fantaseert hij wat er zal gebeuren als hij de kleur van de figuren laat verschillen. Worden ze dan vrienden of juist vijanden? Dat kan de toeschouwer zich ook afvragen natuurlijk. Die ziet iets herkenbaars en tegelijk iets ongewoons. Wat moet hij daar mee. Hij is wel gewend aan beelden met een religieuze uitstraling in een kapel, maar deze in de Mariakapel zijn toch weer ongewoon. Ach, wat dat betreft staat hij in de traditie van

ZETEL DER WIJSHEID

De ZETEL DER WIJSHEID is een installatie van Pascalie Mansvelders en bestaat uit een bijna 3 meter hoge sculptuur die een zittende zwarte Madonna voorstelt. Het werk is een variatie op het thema van de ‘zetel der wijsheid’, in de kunstgeschiedenis in gebruik sinds de Vroegchristelijke tijd, waarbij Maria zittend wordt weergegeven met het kind Jezus op haar schoot. Jezus symboliseert de wijsheid, zijn moeder de troon waarop hij zit. In deze ZETEL DER WIJSHEID is het kind Jezus weggelaten, Maria blijft als stoel alleen over. Ze is een schoot waarin iedereen plaats kan nemen. “Please be seated”, deze ZETEL DER WIJSHEID is kunst vóór en van iedereen én met een wezenlijke rol voor iedereen. Het wordt een heel ander beeld als een volwassene erin de houding van het kind Jezus aanneemt; een kind de stoel gebruikt om erin te lezen; iemand het beschouwt als meditatieve plek om wijsheid op te doen; of er dwars gestrekt in gaat liggen waardoor het prototype van de Sedes Sapientiae omgebogen wordt in een Piëta. Het werk buigt mee met je eigen verbeeldingsvermogen.

Deze ZETEL DER WIJSHEID is niet af zonder de actieve deelname van toeschouwers. Mansvelders beschouwt het werk als in voortdurende staat van ontwikkeling: het verandert mee met de mens die erin plaats neemt en de omgeving waarin het beeld staat.

velen die hem voorgingen en hem inspireerden: Vigeland, Rembrandt en El Greco. Ging het bij die laatste om de kleuren of om de vorm? Het week af van het gangbare en dwong de kijker tot kijken. Misschien hoort dat wel zo.

BUITENKIND EN BUITENBEENTJE

Opgegroeid als jongste kind in een gezin van negen op een boerderij aan de rand van de Peel raakte zij vertrouwd met het buitenleven. Dieren waren altijd in haar nabijheid, levend of dood. Een schedeltje van een reiger, skeletten van een muisje fascineerden haar. Die fascinatie is ze nooit kwijt geraakt. Vind je het niet eng of zielig, hoort ze wel. Hypocriet, die overvolle vrachtauto's met varkens of die overvolle kippenschuren, dat is zielig. Ja, en dan nu in een kapel exposeren met dieren. Dieren horen toch niet in de kerk? Alleen het beste van de slacht ging naar de pastoor!

Even schrok ze van de donkerte in de kapel. Het riep herinneringen op aan het heilig moeten in vroege tijden. Maar de aversie is verdwenen en ze merkte dat de kapel haar inspireerde. Hulptroepen moesten er in komen, witte beelden, dieren met een rood kruis. Ze zijn alle letterlijk verbonden en dat is hun binding. Ze hebben aandacht voor elkaar. Het is toevallig dat de paus dit jaar als jaar van barmhartigheid heeft uitgeroepen, maar haar project voor de kapel past wel in dat thema.

Als buitenkind scharrelde zij over beemd en weiden en dat is ze blijven doen: rommelmarkten, afvalhopen, in den vreemde. Wat ze van haar ga-

ding vindt, neemt ze mee. Vroeg of laat maakt ze er wat van. Ze neemt het in haar hand en gaat in een bijna Bauhaustraditie te werk. Huiden inspireren haar wel het meest. Het materiaal moet het werk doen. Het is een doorlopend proces. Soms heeft ze het gevoel niets te hoeven toevoegen. Een slangenhuid is van zichzelf toch prachtig. De kunst is ook op tijd op te houden.

Een buitenkind maar ook een buitenbeentje. Dat was ze ook thuis. Zij koos als enige voor de kunst. Zij blijft in die kunst dicht bij zichzelf en is wars van trends. Louise Bourgeois en Berlinde de Bruyckere zijn haar voorbeelden. Sommige vinden hun werk griezelig en vies, zij bewondert hun werk!

Heeft ze een boodschap? Absoluut niet, het kunstwerk moet zijn werk doen. Ze hoopt wel dat haar installatie bij de bezoekers iets teweeg brengt, dat mag afschuw zijn, ontroering, boosheid. Dat maakt haar niet uit.

Zij vindt het fantastisch terug te zijn in de voor haar bekende omgeving.

TRIO ALT

Trio Alt bestaat uit de leden Frans van Geffen, Pip van Steen en Remko van der Vegt, drie fluitisten wonende in Nijmegen en Arnhem.

Zij spelen stukken van J.S. Bach, C. Stamitz en L. van Beethoven. De bewerking voor drie altfluiten van het Divertimento van Bach was het begin van dit Trio. Het sprak de fluitisten zo aan dat zij meerdere stukken voor deze bezetting wilden spelen. Zo is dat te beluisteren op de vroege ochtend van 11 september. Dit keer vindt het concert voor de verandering plaats in de sfeervolle kapel van het Kloosterhuis in Sambeek.

De entree is gratis, een vrijwillige bijdrage aan de uitgang wordt op prijs gesteld. Zoals bij het Ochtendglorenconcert gebruikelijk is staat na afloop van het concert een verrassend ontbijt voor u klaar.

Zondag 11 september
Kloosterhuis, Sambeek
Aanvang: 6:00 uur
Entree: vrijwillige bijdrage

Colofon

Interviews: Willem den Hartigh
Coördinator krant: Jitske van Groenland
Basis Ontwerp: Ruud Muselaers - Dentre Design
Opmaak: Kevin Wassink - DecreativeDesignArt
Drukwerk: Rodi Rotatiedruk BV
Oplage: 12.000
Organisatie: werkgroep Kunst van het Geloven

www.facebook.com/KunstvanhetGeloven

FIETSROUTE

Fietsroute in het kader van de manifestatie “Kunst kapellen en kerken”. De route is een combinatie van fiets- en wandelknooppunten in de regio. Deze route is beschreven vanaf het station in Boxmeer, maar er kan op elk gewenst punt worden ingestoken.

1. Bij het station naar het zuiden fietsen evenwijdig aan de spoorlijn.
2. Net voor het nieuwe gebouw van de nieuwe scholengemeenschap Metameer naar links, het fietspad op.
3. Met de bocht mee 2x naar rechts gaan en het spoor oversteken.
4. Deze weg doorrijden tot het kruispunt, daar naar links gaan (Heistraat, gaat over in Heikant).
5. Rechtdoor rijden, langs tuincentrum Groenz (daar staat op de parkeerplaats een bord waarop aangegeven staat dat dit punt 11 van het wandelknooppunt is). Gelegenheid om iets te drinken of te eten.
6. Na Groenz, 1e weg links ingaan (Hoogeindseweg), deze weg volgen tot kruising en daar naar (Zandsteeg) links gaan, het spoor oversteken tot de kruising met de Grotestraat in Sambeek.
7. Op de kruising naar rechts gaan (fietsknooppunt 18) na 25 meter staat de toren van Sambeek en weer na 25 meter Het Kloosterhuis (twee expositielocaties).
8. Na het bezoeken van deze locaties de Grotestraat in zuidelijke richting volgen tot het bordje met fietsknooppunt 4, daar naar links gaan.
9. Route 4 volgen (Oude Waranda) tot het bordje met fietsknooppunt 38, daar naar rechts gaan.
10. Deze weg volgen langs de stuw en de daar staande woningen tot een afslag naar rechts (nog steeds op weg naar knooppunt 38).
11. U komt uit op een kruispunt, daar naar rechts gaan en vervolgens doorrijden tot de 1e mogelijkheid waar u naar links kunt (de Steeg/Klein Vortum) gaat over in Passtraat.
12. Op het eind van deze straat rechtsaf (Maasstraat). Deze uitrijden, u komt dan op de provinciale weg, deze oversteken en linksaf het fietspad op, op weg naar knooppunt 39.
13. Na 50 meter staat op het veldje de Anthonius- en Nicolaaskapel (locatie kunstroute). Na bezichtiging doorgaan op route naar knooppunt 39 (Voortweg), doorrijden tot net over de spoorlijn, daar naar links (wandelknooppunt 50).
14. Weg (Kiekutweg) volgen tot spoorwegovergang (links), deze opnieuw oversteken. Pauze mogelijkheid bij koffiehuis-lunchcafé ‘t Genot.
15. Vanaf ‘t Genot het spoor blijven volgen in zuidelijke richting (Makken), langs de ruïne van kasteel Makken tot Holthees. Aan deze weg ligt de Mariakapel (locatie kunstroute).
16. T/o de Mariakapel de Bredeweg ingaan (bordje fietsknooppunt 57).
17. Deze route naar knooppunt 57 volgen tot de provinciale weg, deze oversteken en links af het fietspad langs de provinciale weg opgaan.
18. Weg vervolgen tot links de Laurentiusstraat, waar het asfalt een weg bocht naar links maakt (Beekstraat) rijdt u een klein stukje rechtdoor om vervolgens naar rechts de Willem I straat in rijden tot T kruising.
19. Hier naar links gaan richting spoor, naar rechts afslaan bij aanwijzingsbord joodse begraafplaats, hier is de (locatie tuin Siebers). Langs de begraafplaats het pad volgen tot een bruggetje, dat overgaan en via het parkje naar de verharde weg. U bent dan weer op weg naar ‘t Genot.
20. De spoorbaan op deze plaats opnieuw oversteken en met de weg meegaan (maakt een bocht naar links en vervolgens weer een bocht naar rechts - als u deze weg volgt komt u langs Vivara).
21. Na Vivara de 1e afslag rechts ingaan (bord fietsknooppunt 39), een zandweg met een verhard fietspad.
22. Weg vervolgens tot een T-splitsing, daar naar links gaan en vrij snel daarna met de weg mee naar rechts.
23. Weg vervolgen tot u komt bij een volgende T kruising (Radioweg) deze naar rechts oprijden, doorrijden tot de spoorwegovergang en schuinlinks de Sint Janslaan in fietsen (fietsknooppunt nr. 18).
24. Route naar fietsknooppunt 18 blijven volgen tot de kruising met de Grotestraat in Sambeek. Grotestraat oversteken en de Maasstraat in rijden tot bord fietsknooppunt 17, daar links af gaan, u hebt de rivier De Maas dan aan de rechterkant.
25. Routeborden naar knooppunten 17 volgen tot de kruising met Het Zand. Daar rechtsaf gaan (fietsknooppunt 1) tot aan de Nepomukkapel (locatie kunstroute) (t/o de protestantse kerk).
26. Wie van hieruit naar het station wil terugfietsen slaat de weg in die tegenover de kapel gelegen is (Veerstraat). Deze fietst u uit tot een groot plein (Weijerplein).
27. U buigt met de weg mee, voor de meubelwinkel van Van Haren en de ingang van het winkelcentrum De Kloostertuin langs (Weijerplein).
28. Vanaf dat punt 2e straat links inslaan (Burgemeester Hengstplein - bij het 2e bordje met die naam links af slaan). U rijdt dan achter het gemeentehuis langs, volgt de weg met een bocht naar rechts tot u op het Rochusplein (rotonde) komt.
29. Die steekt u recht over. U bent nu in de Spoorstraat. Die volgt u tot de spoorwegovergang. Net voor de spoorwegovergang gaat u naar links. Na 200 meter bent u bij het station.

Lengte van deze route / 35 kilometer.

Veel plezier!

Met dank aan onze sponsors

Ars Donandi

N.S. de Vlieger